

12. neděle v mezidobí B

Proto my od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. To staré pominulo, nové nastoupilo. (2 Kor 5,16.17)

První čtení

Job 38,1.8-11

Hospodin odpověděl Jobovi z (hlubin) bouře a řekl: "Kdo zahrabil moře branami, když vytrysklo, vyšlo z lůna, když jsem je oblékl mraky jak šatem, temnotou (přikryl) jak plénkami, když jsem pro ně vylámal hranice a položil závoru s bránou? Řekl jsem: Až sem smíš přijít, ne dále, zde se má tříštit bujnost tvých vln."

Druhé čtení

2. Korintánům 5,14-17

(Bratři a sestry!) Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden zemřel za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých. Proto my od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. A třebaže jsme Krista kdysi posuzovali podle lidských měřítek, teď už to neděláme. Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo.

Evangelium

Marek 4,35-41

Jednoho dne večer vybídl Ježíš své učedníky: "Přeplavme se na druhý břeh!" Rozpustili tedy zástup a vzali (Ježíše) s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním. Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď, a ta se už plnila vodou. On

však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: "Mistře, je ti jedno, že hyneme?" Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: "Mlč! Bud' zticha!" A vítr ustal a zavládlo úplné ticho. Jim pak řekl: "Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?" Padla na ně bázeň, veliká bázeň, a říkali si mezi sebou: "Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?"

K zamyšlení

"Pokud to takto půjde dál, tak nám hrozí..." – tuto větu slyšíme často v rozhovorech a sami ji tu a tam použijeme. Když mi někdo nebo něco hrozí, mám z toho strach. A hrozeb v dnešní době zažíváme mnoho, vnějších i vnitřních: ohrožování veškerého stvoření vykořisťováním ze strany člověka; ohrožení skrze velký potenciál zbraní; skrze přírodní katastrofy, které člověk nemůže sám ovlivnit; násilí každého druhu ve velkém i malém, jak v konkrétním lidském spoluzití tak až v nejhlubších vrstvách duše, ohrožení skrze nemoc, nejistotu v zaměstnání, nejistou budoucnost. To vše způsobuje strach.

"Uprostřed života nás objala smrt", vystihuje stručně a výstižně tuto zkušenost hymnus z 11. století.

Příběh o bouři na jezeře má upoutat naši pozornost na podstatnou a základní pravdu v našem životě: Bůh mne chce a miluje mne, On mne stvořil a povolal mne sem. I když se mým životem prožene bouře, i když se na mne valí vlny, což způsobuje chaos a zmatek, jedno je jisté – Bůh zůstává vždy věrný. Subjektivní, omezené názory, deprese a osamocení, rezignace, které se v mém životě objevují, jako by tu Ježíš vůbec nebyl, jako kdyby spal nebo jako kdyby mému stavu jen tiše přihlížel. Když přesto se všemi svými obavami a strachy zůstanu otevřený důvěře v to, že mne nese Boží láska a že neexistuje nic, co mne od něho může odloučit, pouze jen má vlastní vůle, pak ztrácí každé ohrožení své nebezpečí, i když jako takové nezmizí.

*Pane, ty jsi řekl:
Pokud jste vy na tomto světě,
mějte strach.
Nechceš přece žádné hrdiny,
kteří neznají žádný strach.
Sám jsi kdysi řekl: Bojím se.
Ale potom jsi šel sám tou cestou,
ze které jsi měl strach.*

*Ty jsi sám sebe a svůj strach
odevzdal do rukou toho,
který tě vede.*

*Proto mi pomoz,
abych se před strachem nebránil,
ale přijal ho
a se svým strachem
se ti oddal.
Obdaruj mne pokojem.*

*Tak budu mít sílu jít tou cestou,
v pokoji ve všem neklidu,
s pevnou půdou pod nohama
a s cílem, tvým cílem, před očima.*

(Jörg Zink)